Domarkompendium 2020

LEONBERGER

HISTORIA

"En hund, så stor som möjligt, hvilken imponerar såväl genom rik hårbeklädnad, god proportion mellan hufvud och kropp, som ock genom angenäm färg och eleganta rörelser, ock som hos hvilken varje karikatur lutande överdrift är utesluten. Dess utseende låter mera sluta till brukbarhet och förstånd än åtskilliga andra, modet blott tjänande rasers.
Lynnet är lifligt, hvarken för eldigt eller häftigt, ej heller dåligt och alls icke lömskt. Klokhet, tillgifvenhet och vaksamhet måste göra denna hund lika väl till en trogen vän och kamrat för människan, som till en energisk beskyddare av hennes lif och gods, liksom äfven hans rörlighet och uthållighet, förbundna med en vacker kropp och ett rikt hårlag, som gifver den största motståndskraft mot yttre inflytande, stämpla honom till en användbar ledsagare i vatten, till fots och till häst".

Rasbeskrivning från 1895

Heinrich Essig 1809 - 1889

Bakgrund
I Leonberg, en liten förstad till Stuttgart i södra Tyskland, levde 1808-1889 den passionerade djurvännen, tillika stadsrådet Heinrich Essig. Denne man var under sin tid även mycket känd för sin hunduppfödning, han ägnade ca 50 år av sin livstid åt att föda upp hundar. De hundar som Essig födde upp var bl a newfoundlandshund, landseer, grand danois, tibetansk mastiff, bulldogg samt jakthundar av skilda raser.
Till sitt redan stora hundbestånd inskaffade Heinrich Essig en s:t bernhardshane direkt från klostret med samma namn i Schweiz. Den blev parad med en vit/svart newfoundlandstik och år 1839 föddes den första brokiga kullen av en ras som så småningom skulle utvecklas till leonberger. Valparna i denna kull var vit och svart fläckiga. De hade "bernadinernas" storlek (låt oss komma ihåg, att vid denna tid såg s:t bernhardshund ganska annorlunda ut mot vad vi är vana vid idag; de hade storlek, men en otrolig smidighet och styrka för att kunna genomföra sitt "arbete" i Alperna) och en önskvärd vaktinstinkt.
Efter fyra generationer med de egna "nya" hundarna köptes åter en s:t bernhardshane från klostret. Som betalning för denne hane lämnade Essig två "leonberger"-valpar, för att ett år senare få ett utlåtande från munkarna om hundarna.

Enligt vad som sägs gjorde dessa två hundar succé på klostret genom att överträffa den egna uppfödningen på en del områden, främst läraktighet, uthållighet, styrka och vaktinstinkt.

Intresset för den nya rasen från Leonberg började nå över gränserna, och Essig använde för första gången en pyrenéerhane (vilken omtalas som sällsamt vacker, långhårig och med mycket ädelt utseende) till sin stam. Vad som nu finns att läsa om denna ras vid tidpunkten i mitten av 1800-talet är, att den skapats för och ärvt de egenskaper Heinrich Essig önskat, nämligen storlek, kraftfullhet samt ett utmärkt spårsinne efter s:t bernhardshunden och godmodighet, full trohet till sin familj/ägare, rörlighet och simglädje med påfallande uthållighet i vatten från newfoundlandshunden samt vaksamheten och den goda synen från pyrenéern.
År 1846 föddes den valpkull som erhöll rasnamnet och som kom att likna lejonet i staden Leonbergs stadsvapen. Huruvida slumpen avgjorde detta eller ej, därom tvistar leonbergerfolk än idag.
Vid denna tid, från 1850 och senare, avlade Essig främst på hundar med en mankhöjd mellan 60 och 80 cm. Han föredrog vita eller silverfärgade hundar med svart mask. Men färgen övergick under årens lopp ibland till svartvitt, ibland till vit-svart-röda hundar och slutligen till allt fler rödbruna, guldgula och lejongula med svart mask.
Leonbergerskaran var på den här tiden brokig, och ur de ovannämnda färgerna kom även sandfärg, silvergrått (s.k. silvervarg), hundar med mycket svarta hårspetsar och gul botten (s.k. guldvarg).
Essig höll sig med många avelsdjur och leonbergern började höra talas om sig. Pressen spekulerade bl a med tanke på de stora färgvariationerna.
År 1895 finner man t ex i Illustrierte Leipziger Zeitung: "I vissa fall finner man snövita Leonberger med svart mask och mörka ögon, en del är dock röda med vita fläckar och åter andra är i det närmaste helt svarta".
Efter Essigs bortgång bildades år 1890 en intresseförening för rasen.
År 1895 bildades den första egentliga rassammanslutningen med säte i Stuttgart. Albert Kull m fl upprättade samma år rasens standard och man räknar rasen leonberger som renrasig först omkring år 1895.

Fotografer: Petra Junehall, Cyd Erich, Mathilde & Elise von Holten, Pamela Abrahamsson, David Audsley, Annica Svanström, Märta Brandts, Andrea Vanková, Bonifác Létai, Lena Lindgren, Tone Mosby, Lara Bohinc, Birgitta Strömberg, Annelie Forsner, Maija Kalnberza, Katharina Walder, Maria Sundqvist & Madeleine Lundh

Illustration: Rahel Schale

Grafisk form: Pamela Abrahamsson

Tryck: Centraltryckeriet/Alingsås

Detta material får ej kopieras, reproduceras eller citeras utan skriftlig överenskommelse med Svenska Leonbergerklubben

Marco (Essig)

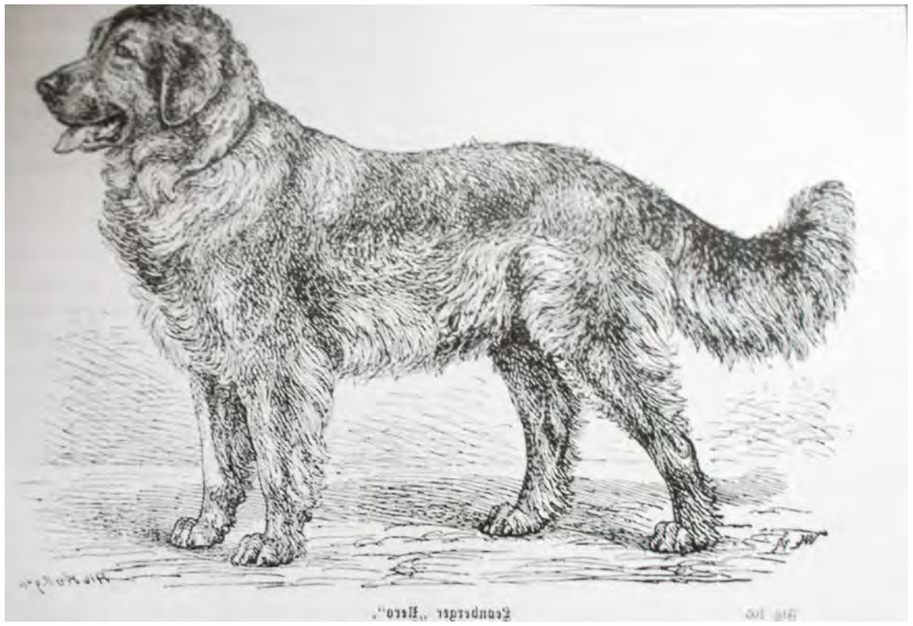

Leonberger (Kull)

År 1897 omarbetades standarden och 1901 grundades "Nationella Leonbergerklubben", år 1908 omstrukturerad till "Leonberger Club". Nya omarbetningar av standarden gjordes åren 1922, 1938 och 1950. År 1955 blev ny standard godkänd av FCI, vilken i sin tur omarbetades 1964, 1973, 1978 och senast 1996.

Staden Leonberg spelar en avgörande roll i historien om leonbergerrasen. Senare var det Kull och Burger från Leonberg som bidragit till skapandet av Leonbergerhunden.
Sedan 1948 är borgmästaren i staden Leonberg officiell beskyddare av rasen och mer nyligen fick staden sin egen leonbergerstaty i brons.

Historia
Efter första världskriget förtäljer historien att endast 4-5 rasrena hundar fanns att tillgå för fortsatt avel, och basen var så smal, att man åter började korsa in de "ursprungliga" raserna. Andra världskriget blev naturligtvis också en katastrof, vem kan hålla så stora hundar i krigstid? År 1945 föddes 5 kullar med tillsammans 23 överlevande valpar. Många insatser gjordes för att bevara "lejonen" och år 1955 föddes 22 kullar med 94 överlevande valpar. Hoppar vi till år 1975 finner vi att 49 kullar fötts med tillsammans 296 valpar. Under 1980-talets början föddes ca 500 - 600 valpar per år i Västtyskland.

Leonberger exporterades till så gott som hela världen. Norge och Sverige fick sina första leonberger omkring år 1885 och i samma veva skickades hundar till bl a en zoologisk trädgård i Belgien, till Turkiet och Jugoslavien, Nord och Sydamerika, Kanada, Afrika (där rasen lär finnas kvar än idag på olika ställen) och till Japan. Det påstås också att år 1894 exporterades inte mindre än 374 hundar av rasen till Ryssland. Utställningar började nu bli av intresse för rasen och år 1895 skriver en Münchentidning: "Utställningens vackraste hund var gul-brun med svarta schatteringar, den såg ut som ett lejon, så praktfull och elegant".

Den mest kände och framförallt mest omskrivne av Essigs hundar var hanen Marco. Marco var mycket prisbelönt och eftersökt av många, men ingen kunde lösa honom för det pris Essig begärde.
Officiellt är leonberger en relativt ung ras, den godkändes av FCI 7 februari 1955. Detta betyder inte att den inte fanns innan. Källa: the dog of Leonberg

Leonberger idag
Föreningen Leonbergersällskapet, (LBSS), bildades 31 oktober 1981 i samband med utställningen "Stora Stockholm". Medlemsantalet var vid den tiden 38 st.
Då tillhörde vi SSD, Specialklubben för Sällskaps- och Dvärghundar.

31 december 2000 upphörde SSD och för vår del innebar det att vi den 1 januari 2001 blev en egen specialklubb direkt under SKK. Vi bytte därmed namn från Leonbergersällskapet till Svenska Leonbergerklubben, SLBK.
Vid klubbens 10-års jubileum var medlemsantalet 953 och vi var då störst av alla rasklubbar i SSD.

Mellan åren 1979-1990 registrerades 2110 leonberger i Sverige, importer och födda valpar.
År 1979 registrerades 14 leonberger, år 1992 - 415 st, år 2000 - 354 st och år 2007 hade vi ett toppår med 452 registreringar varav tre importer. Under de drygt sista 10 åren ligger registreringarna per år mellan 214-308 leonberger.

Under 1960-talet kom två tikar till Sverige, tyvärr kom dom aldrig att användas i avel. På 1970-talet kom de hundar som skulle bli föräldrar till de första kullarna av rasen i Sverige och Norge. Hundarna kom från Danmark och kennel Troldegaards. 1974 kom Troldegaards Lion till Solveig Linde och 1978 kom Troldegaards Cerberus och Troldegaards Tanja till Margareta Gustafsson och Sven Eskner. De två sist nämnda blev 1979 föräldrar till den första kullen i Sverige. I december 1978 föddes Norges första kull efter Troldegaards Lion och undan tiken Adele von Murrtal, på kennel av Nordens Löve. Ur denna kull kom 5 st valpar till Sverige. Det stora flertalet av dagens svenska och norska leonberger har någon av dessa hundar bakom sig.

Från RAS:
I avel tänka på rasens typ och storlek, och använda hundar som mycket väl motsvarar rasens standard, och som visar ett harmoniskt välbalanserat temperament med de karaktärsegenskaper rasstandarden anger, se standarden på SLBK:s hemsida.
I avel använda hundar med tydlig könsprägel.

Mätning:
2008-2009 hade vi obligatorisk mätning i alla officiella klasser.
Hanar från 2 år och uppåt höll en god höjd och tikarna, i samma ålder, låg något under idealhöjd. Ny mätning genomfördes 2019-2020 och deltidsresultatet från 2019 visar att hanarna är ca 75 cm och tikarna 69,5 cm. Sedan föregående mätning innebär det att hanarna är 0,5 cm lägre och tikarna 1 cm högre. Variansen från denna mätning är större än vid tidigare mätning 2008-2009.

NÅGRA AV DE MESTVINNANDE HUNDARNA UNDER TIDIGARE ÅR

STANDARD FÖR LEONBERGER
(leonberger)

Grupp 2	**FCI nr 145**
Originalstandard	**1996-01-04**
FCI-Standard	**2002-09-20; tyska**
SKKs Standardkommitté	**2005-02-10**
Ursprungsland/ Hemland	**Tyskland**
Användnings-område	**Vakt-, sällskap- och familjehund**
FCI-klassificering	**Grupp 2, sektion 2.2**

BAKGRUND/ÄNDAMÅL

Mot slutet av 1830- och början av 1840-talen korsade Heinrich Essig, rådman i Leonberg utanför Stuttgart, en svart/vit newfoundlandstik med en s k ”barry-hane” från klosterhärbärget Grosser Sankt Bernhard. Senare användes även en pyrenéisk begshund. Resultatet blev mycket stora hundar med övervägande lång, vit päls. Essigs mål var att få fram en lejonliknande hund. Lejonet är det djur som finns i staden Leonbergs stadsvapen.

De första hundar som verkligen kallades för leonberger föddes år 1846. Dessa hundar förenade i sig de främsta egenskaperna hos de raser de härstammade från. Redan en kort tid därefter kom många av dessa hundar från Leonberg att säljas över hela världen som statussymboler. Mot slutet av 1800-talet hölls rasen i Baden-Württemberg företrädesvis som gårdshund. Dess vakt- och dragegenskaper var mycket uppskattade.

Under båda världskrigen och i efterkrigstidens nödår minskade antalet avelsdjur dramatiskt. Idag är leonberger en utmärkt familjehund, som uppfyller alla krav dagens moderna liv kan ställa på den.

ANTECKNINGAR

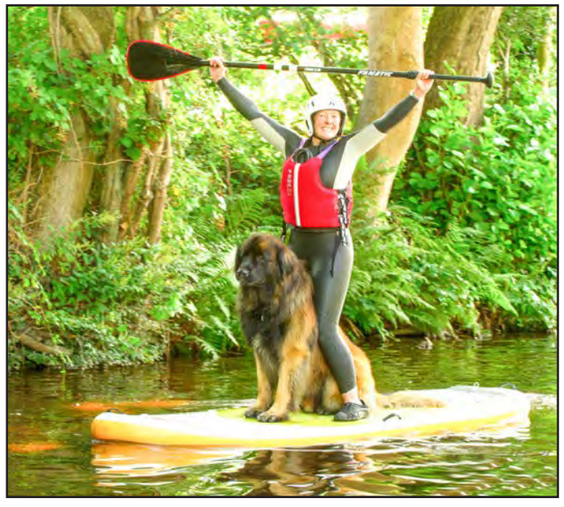

HELHETSINTRYCK
I enlighet med sitt ursprungliga användningsområde skall leonberger vara en mycket stor, kraftig och muskulös men samtidigt elegant hund.
Rasen kännetecknas av en harmonisk kroppsbyggnad och ett självmedvetet och lugnt men samtidigt livligt sätt. I synnerhet hanhunden skall vara imponerande och kraftfull.

VIKTIGA MÅTTFÖRHÅLLANDEN
Mankhöjd/kroppslängd 9:10.
Bröstdjupet skall motsvara ca 50% av mankhöjden.

UPPFÖRANDE/KARAKTÄR
Som familjehund under dagens boende- och levnadsförhållanden skall leonberger vara en trevlig kamrat, som utan problem kan tas med överallt och som utmärker sig genom utpräglad vänlighet. Rasen skall varken vara skygg eller aggressiv. Som sällskapshund skall rasen vara en behaglig, följsam och orädd följeslagare i alla situationer

Till de karaktärsegenskaper som krävs hör framför allt:

- självsäkerhet och suverän oberördhet
- måttligt temperament (har även leklust)
- beredvillighet att underordna sig
- god inlärningsförmåga och uppmärksamhet
- opåverkad av ljud

DISKVALIFICERANDE FEL:
Skygga och aggressiva hundar.

KOMMENTAR:
Leonbergern är en rektangulär ras.

Var uppmärksam på skillnaden mellan otränade valpar och juniorer, samt på skygga hundar.

Vi vill poängtera att rädsla inte ska premieras.

ANTECKNINGAR

MÅTTFÖRHÅLLANDEN

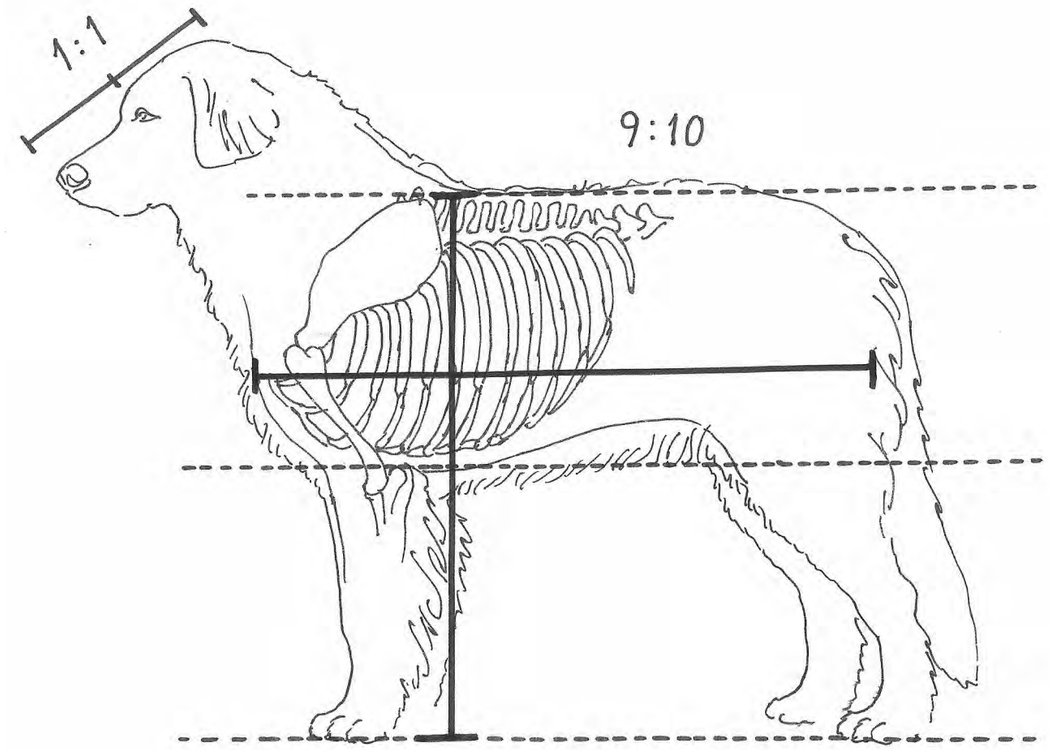

Utmärkt helhet tik

Utmärkt helhet hane

HUVUD
Huvudet skall som helhet vara mer djupt än brett och snarare långsträckt än kompakt.
Förhållandet skall vara ca 1:1 mellan nosparti och skalle. Huden på huvudet skall genomgånde vara stram, utan pannrynkor.

Skallparti
I profil och framifrån sett skall skallen vara föga välvd. Skallens grovlek skall vara i proportion till kropp och extremiteter, den får dock inte vara tung. Bredden vid skallens bakre del skall inte vara påtagligt större än vid ögonen.

Stop
Stopet skall vara tydligt markerat men måttligt sluttande.

Nostryffel
Nostryffeln skall vara svart.

Nosparti
Nospartiet skall vara ganska långt. Det skall inte vara spetsigt. Nosryggen skall vara jämnbred. Den skall inte vara konkav utan hellre lätt välvd (s.k ramsnos).

Läppar
Läpparna skall vara åtliggande, svarta och med slutna mungipor.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Brun nostryffel.

Kraftig pigmentförlust på läpparna.

KOMMENTAR:
Observera att förhållande nosparti och skalle ska vara ungefär lika långt.

Brun nostryffel förekommer enbart på felfärgade bruna hundar.

ANTECKNINGAR

UTMÄRKTA HUVUDEN OCH UTTRYCK

Ung tik

Ung hane

Vuxen tik

Vuxen hane

Käkar/Tänder
Käkarna skall vara kraftiga med ett perfekt, regelbundet och fulltaligt saxbett (avsaknad av M3 tolereras). Tångbett är tillåtet. Det skall inte finnas någon ”insnörning” i underkäken vid hörntänderna.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Tandbortfall (undantaget avsaknad M3) överbett och underbett, andra bettfel.

KOMMENTAR:
Vanligt fel är för smala underkäkar, även korta nospartier förekommer.

Noteras att det är acceptabelt med några incisiver i underkäken som inte är på en rät linje men fortfarande har kontaktyta.

Kinder
Kinderna skall endast vara svagt markerade.

Ögon
Ögonen skall vara ljus- till mörkbruna, ju mörkare desto bättre. De skall vara medelstora och ovala. De skall varken vara djupt liggande eller utstående. De skall inte heller vara för tätt eller för brett placerade. Ögonkanterna skall sluta väl an och bindhinnorna skall inte synas. Ögonvitorna (den synliga delen av senhinnorna) skall inte vara rödfärgade.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Ögon utan något brunt.
Entropion, ektropion.

KOMMENTAR:
Det förekommer runda ögon. Notera korrekt ögonform och strama ögonkanter.
Ovala mörka ögon ger korrekta uttrycket.

Öron
Öronen skall vara ansatta högt men inte för långt bak. De skall vara hängande, medelstora, åtliggande och fylliga.

KOMMENTAR:
Vanligt fel i rasen är för stora öron.

ANTECKNINGAR

Jämnt saxbett

Utmärkta öron och uttryck

Korrekta proportioner, öron, pigment och nosparti

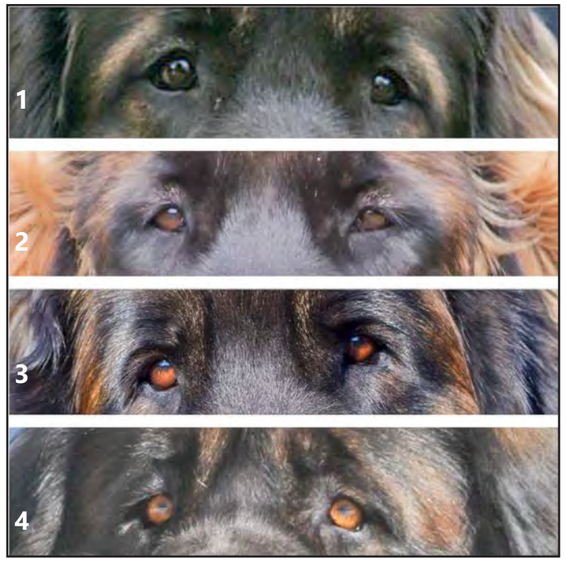

Bild 1-3. Fin form och färg
Bild 4. Något runda och ljusa ögon

HALS
Halsen skall mjukt övergå i manken. Halsen skall hellre vara lång än kort. Den får inte ha lös hud eller hakpåse.

KOMMENTAR:
Det förekommer för korta halsar.

KROPP
Manke
Manken skall vara markerad, i synnerhet hos hanhunden.

Rygg
Ryggen skall vara stram, plan och bred.

Ländparti
Länden skall vara bred, kraftig och väl musklad.

Kors
Korset skall vara brett, sluttande, ganska långt och mjukt avrundat med en flytande övergång i svansansättningen. Hunden får absolut inte vara överbyggd.

Bröstkorg
Bröstkorgen skall vara bred, djup och nå minst till armbågen. Den skall inte vara tunnformad utan snarare oval.

Underlinje
Buken skall endast vara lätt uppdragen.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Svåra anatomiska fel (tex markerad karprygg eller påtaglig svankrygg.

KOMMENTAR:
Vanliga fel i rasen är överbyggda hundar, kort kors, sluttande kors, dåliga förbröst samt trånga fronter.

Noteras bör att en kort bröstkorg oftast ger svag rygg.

ANTECKNINGAR

UTMÄRKT HELHET

TIKAR

HANAR

VALP

JUNIOR

SVANS
Svansen skall vara rikligt behårad. I stående skall svansen hänga rakt ner. I rörelse skall den endast vara lätt uppåtböjd och helst inte bäras över rygglinjen.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Kraftigt ringlad svans, alltför högt ringlad svans.

KOMMENTAR:
Var uppmärksam på skillnaden mellan en högt buren svans pga dominans och en fel ansatt svans.
Notera att herdekrok är tillåtet och inte samma sak som ringlad svans och kroksvans.

ANTECKNINGAR

Korrekt svans

Acceptabel svans

Korrekt svans i rörelse

EXTREMITETER
Dessa skall vara mycket kraftiga, i synnerhet hos hanhunden.

Framställ
Frambenen skall vara raka. De skall vara parallellt ställda, inte marktrånga.

Skulderblad/överarm
Skulderbladen och överarmarna skall vara långa och tillbakalagda. Vinkeln dem emellan skall inte vara alltför trubbig. De skall vara väl musklade.

Armbåge
Armbågarna skall vara tätt åtliggande.

Mellanhand
Mellanhänderna skall vara kraftiga och fasta. Framifrån sett skall de vara raka och från sidan sett nästan lodräta.

Framtassar
Framtassarna skall peka rakt fram (de får varken vara inåt- eller utåtvridna). De skall vara rundade och väl slutna med väl välvda tår och svarta trampdynor.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Svåra anatomiska fel (t.ex extremt utåtvridna framtassar, helt otillfredställande vinklar i skuldra eller armbåge)

Bruna trampdynor

KOMMENTAR:
Vanliga fel är knappa överarmsvinklar och fransyska fronter.

Notera starka mellanhänder.

Det förekommer tunna benstommar.

Bruna trampdynor förekommer enbart på felfärgade bruna hundar.

ANTECKNINGAR

FRAMSTÄLL

Parallellt framställ, tik

Parallellt framställ, hane

Parallellt framställ i rörelse

Parallellt framställ, ung hane

Bakställ
Bakbenen skall bakifrån sett inte vara för tätt ställda utan parallella. Hasor och tassar får varken vara inåt- eller utåtvridna.

Lår
Låren skall vara ganska långa, snedställda och försedda med kraftig muskulatur.

Knäled
Lår och underben skall bilda en tydlig vinkel.

Has
Hasorna skall vara kraftiga. Vinkeln mellan underben och mellanfot skall vara tydlig.

Baktassar
Baktassarna skall vara framåtriktade. De skall vara något avlånga, med väl välvda tår och svarta trampdynor.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Svåra anatomiska fel (t. ex stark kohasighet och/eller otillfredställande vinklar i knä eller has.

Bruna trampdynor.

KOMMENTAR:
Var uppmärksam på välmusklade lår.

Vanliga fel i rasen är höga och raka hasor. Det förekommer alltför knappa knävinklar.

Bruna trampdynor förekommer enbart på felfärgade bruna hundar.

Sporrar förekommer och är tillåtet enligt standarden från 20.09.2002

ANTECKNINGAR

BAKSTÄLL

Parallellt bakställ, tik

Parallellt bakställ, hane

RÖRELSER
Rörelserna skall vara vägvinnande, långsträckta och regelbundna i alla gångarter, med god steglängd fram och gott påskjut bak. Benen skall föras på en rak linje i skritt och trav, såväl framifrån som bakifrån sedda.

KOMMENTAR:
Var uppmärksam på välbalanserade och sunda rörelser.

Låt gärna hunden röra sig flera varv.

ANTECKNINGAR

VÄLBALANSERADE RÖRELSER I OLIKA ÅLDRAR

PÄLS

Pälsstruktur
Pälsen skall vara medelmjuk till grov, lång och riklig, åtliggande och får aldrig dela sig. Trots en tät underull skall man kunna ana kroppens konturer. Pälsen skall vara rak men lätt vågig päls är dock också tillåten. På hals och bröst skall - i synnerhet hos hanhundar - pälsen bilda en man. Frambenen skall vara försedda med fanor och det skall finnas ordentliga byxor på bakbenens baksida. Svansen skall vara försedd med rikligt med päls.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Päls som är lockig eller krullig.

KOMMENTAR:
Vanligt fel är vågig päls.
Observera att mycket kort päls på kroppen inte är önskvärt. Dock ha överseende med unga och/eller urfällda hundar.

ANTECKNINGAR

PÄLSSTRUKTUR

Valppäls

Korrekt pälsstruktur

Kort päls

Vågig päls

FÄRG
Lejongul, röd, rödbrun; även sandfärgad (blekt gul, cremefärgad) och alla kombinationer därav, dock alltid med svart mask. Svarta hårspetsar är tillåtet. Hundens grundfärg får dock inte verka svart. Ljusare nyanser i grundfärgen får förekomma i pälsen på svansens undersida, halskråset samt behängen på fram- och bakben, men får inte vara så avvikande att de stör harmonin med pälsens grundfärg. En liten vit bröstfläck eller smal strimma på bröstet tolereras, liksom vita hårstrån på tårna.

DISKVALIFICERANDE FEL:
Felfärgade hundar (brun med brun nostryffel och bruna trampdynor, black & tan, svart, silverfärgad, viltfärgad)

Total avsaknad av svart mask.

Alltför stora inslag av vitt i pälsen (på tårna upp över på mellanhanden, bröstfläck som är större än en hand, vitt på andra ställen)

ANTECKNINGAR

Lejongul tik

Lejongul hane

Rödbrun tik

Rödbrun hane

Rödbrun tik m. svarta hårspetsar

Rödbrun hane m. svarta hårspetsar

Sandfärg

Övertecknad men med ljus underull
(ej diskvalificerande fel)

Brun (diskvalificerande fel)

Black & Tan (diskvalificerande fel)

STORLEK/VIKT

Mankhöjd
Hanhundar: 72 - 80 cm, idealhöjd 76 cm
Tikar: 65 - 75 cm, idealhöjd 70 cm

FEL
Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse.

DISKVALIFICERANDE FEL:
- skygga och aggressiva hundar
- svåra anatomiska fel (t. ex. stark kohasighet, markerad karp rygg, påtaglig svankrygg, extremt utåtvridna framtassar, helt otillfredsställande vinklar i skuldra, armbåge, knä eller has)
- brun nostryffel
- kraftig pigmentförlust på läpparna - tand bortfall (undantaget avsaknad av M3), över bett och underbett, andra bettfel
- ögon utan något brunt
- entropion, ektropion
- kraftigt ringlad svans; alltför högt ringlad svans
- bruna trampdynor
- päls som är lockig eller krullig
- felfärgade hundar (brun med brun nostryf fel och bruna trampdynor, black & tan, svart, silverfärgad, viltfärgad)
- total avsaknad av svart mask
- alltför stora inslag av vitt i pälsfärgen (på tårna upp över på mellanhanden, bröstfläck som är större än en hand, vitt på andra ställen)

NOTA BENE
Hund får ej prisbelönas om den är aggressiv eller extremt skygg eller om den har anatomiska defekter som menligt kan påverka dess hälsa och sundhet.

TESTIKLAR
Hos hanhunden måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

ANTECKNINGAR

HUNDAR AV UTMÄRKT TYP

TIKAR

HANAR

ÅLDERSSTEGE TIK

9 veckor

5 månader

7 månader

10 månader

13 månader

17 månader

3 år

4 år

Valp

Vuxen